

Játék

*Ünnepek. Bálok. Ruhák:
puhák, oly selymesek,
sejtelmesek.
Fölfénylenek.
És bakkancsok, búrcsizmák:
egy téli kertben
jársz bennük, gyermek,
fölfénylenek.*

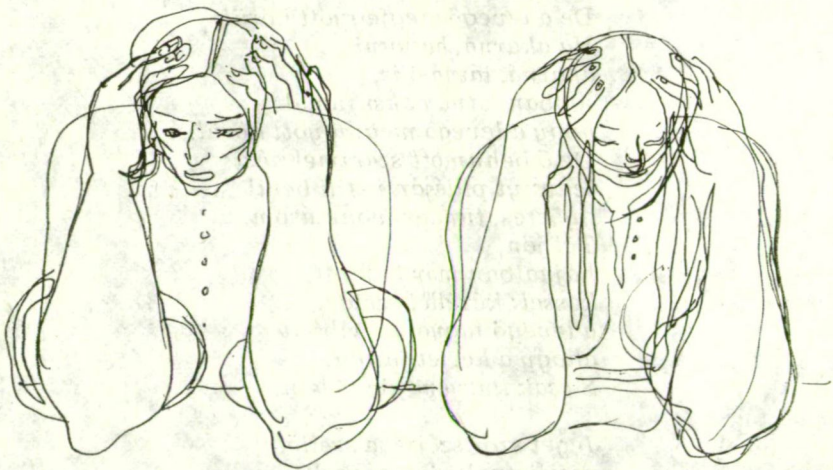
Anyám szemében

*Szegény anyám szemében
öltönyösen vonulok, hófehér
hajsátor a novemberi ég.
Anyám szemében simán,
könnyedén, szökellőn járok,
mint egy őz, mint
kertünkben az ősz.
Anyám ragyog, anyám örül.
Szegény anyám szemében
vonulok büszkén.
De a levegő megfagyott körül.
Ha akarná, ha látni
akarná, látná ő is,
jobban látná vaksi fiánál:
hogyan a levegő megfagyott körül.
De ő behumott szemmel nézi,
lehunyt pilláján vetíti belül
győztes, tündéri vonulásom.
Tél jön,
hajnalban már fagyott,
késsel: kézzel szelem
a levegő fagyott tömbjeit,
ahogy a kertet járom.
S csak kutyám jön velem.*

*Jeget szór széjjel a szellő,
reszketnek, dideregnek
a szüretkor kinnfelejtett
szőlő-szemek.*

Kicsi kosárral járhatsz.
Szedheted, böngészheted.
Nem lehet.
Maradjanak csak kint a kertben,
vesszenek, feketüljenek,
jelképnek tűnjenek:
éljenek, feketélljenek.
Anyám nem szereti borostám,
gyúrt ingem, pulóverem,
tépett farmerom nem szereti,
pöröl velem.
Futok el tőle, fut a kapun át
a lestyán, borostyán.
Csak szegény anyám szemében
vonulok öltönyösen,
szállok szépen,
mint a büszke vezérek.
Mint a politikusok. Mint a
hivatalnokok:
öltönybe öltözött léggömbök,
kik pattognak a hivatal
létra-fokain le s föl.

Szegény anyám, ne sajnáld,
hogy közöttük én nem vonulok.
Ne sírj anyám,
majd én is tört fénybe öltözöm:
ha végül szemedbe költözöm.

Diószegi Balázs: 88

DIÓSZEGI BALÁZS RAJZA